

Dosarul nr. 2ra-541/2021

Prima instanță: Judecătoria Strășeni, sediul Central (jud. I.Chiroșca)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. A.Pahopol, O.Cojocaru, I.Dutca)

Î N C H E I E R E

16 iunie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul

Judecătorii

Svetlana Filincova

Galina Stratulat

Iurie Bejenaru

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Miron Victor, reprezentat de avocatul Hedeș Daniela,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Miron Victor împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Agroexp-Grup” cu privire la rezoluțiunea contractului de arendă a terenurilor, încasarea sumei și compensarea cheltuielilor de judecată,

Împotriva deciziei din 3 noiembrie 2020 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 26 martie 2019, Miron Victor a depus cerere de chemare în judecată împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Agroexp-Grup” cu privire la rezoluțiunea contractului de arendă a terenurilor, încasarea sumei și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii Miron Victor a indicat că, la data de 10 iulie 2016 între reclamant în calitate de arendator și pârâtă în calitate de arendaș a fost încheiat contractul nr. 26 din 10 iulie 2016 de arendă a terenurilor.

A menționat reclamantul că, arendatorul și-a executat obligațiunea asumată în baza contractului de arendă menționat supra și a transmis terenurile care constituie obiect al contractului, fapt ce se confirmă prin Actul de predare - preluare a terenului agricol arendat nr. 26 din 10 iulie 2016 și contractul nr. 26 din 10 iulie 2016.

A mai invocat că, în conformitate cu clauzele contractuale specificate la pct.6 a contractului, pentru exploatarea terenurilor arendate, arendașul urmează să achite o plată anuală stabilită în natură, în sumă de 250 kg/grâu, care va fi achitată în formă naturală de la depozitul arendașului, la prețul de piață la momentul achitării, dar nu mai târziu de 31 decembrie a fiecărui an, - obligație pe care pârâta nu a onorat-o, motiv din care reclamantul a expediat în adresa pârâtei o înștiințare prin care a fost cerut rezilierea contractului și achitarea integrală în decursul a 10 zile din momentul recepționării a plății pentru arenda terenurilor agricole care constituie obiect al contractului de arendă specificat supra.

Pe parcursul examinării cauzei, reclamantul a depus o cerere suplimentară, în care a indicat că, în temeiul contractului de arendă nr. 26 din 10 iulie 2016, pârâta s-a obligat să achite o plată anuală pentru folosirea terenurilor care constituie obiect al contractului de arendă, calculată pentru vânzarea a 250 kg grâu.

A menționat reclamantul că, din cauza neonorării obligațiilor contractuale asumate de către pârâtă, reclamantul Miron Victor a solicitat să i se predea terenurile, însă solicitarea nu a fost luată în seamă de către pârâtă.

A susținut reclamantul că, intenția de a rezilia contractul reiese și din faptul că pârâta SRL „Agroexp-Grup”, în mod samavolnic, pe unul din terenurile date în arendă, a defrișat vița-de-vie de sort ”Sauvignon” și a plantat pomi de prun.

A notat că, potrivit pct. 14 al contractului, rezilierea poate avea loc doar prin acordul părților sau prin hotărâre judecătorească. Deoarece la un acord cu pârâta nu a fost posibil de convenit, reclamantul a solicitat instanței rezilierea contractului și dispunerea radierii înscrisului cu privire la arendă din registrul bunurilor imobile.

Pe parcursul pregătirii cauzei pentru dezbateri judiciare, reclamantul a înaintat și o cerere de concretizare a pretențiilor, în motivarea căreia a indicat că potrivit cererii inițiale nu era clară perioada pentru care solicită încasarea plății pentru arenda terenurilor.

A indicat că, în urma interpelării Direcției Statistică Strășeni din cadrul Biroului Național de Statistică a RM, a parvenit răspunsul privind prețul mediu anual de vânzare a unei tone de grâu pe teritoriul raionului Strășeni și din acest considerent, a solicitat încasarea plății pentru arendă pentru ultimii trei ani, și anume, perioada 10 iulie 2016-10 iulie 2019.

A solicitat reclamantul Miron Victor, rezoluțiunea contractului de arendă a terenurilor înregistrat la Primăria s.Vorniceni la data de 10 iulie 2016, și transmiterea în natură a 750, 67 kg de grâu sau încasarea echivalentului în bani în sumă de 2 609 de lei.

Prin hotărârea Judecătoriei Strășeni, sediul Central din 18 iunie 2020, acțiunea înaintată de Miron Victor împotriva SRL „Agroexp-Grup” privind rezoluțiunea contractului de arendă a terenurilor și încasarea sumei a fost respinsă, ca neîntemeiată.

La 26 iunie 2020, Miron Victor, a contestat cu apel hotărârea primei instanțe, solicitând admiterea recursului, casarea hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri, prin care acțiunea să fie admisă integral, în modul în care aceasta a fost formulată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 03 noiembrie 2020, a fost respins apelul declarat de Miron Victor și a fost menținută hotărârea Judecătoriei Strășeni, sediul Central din 18 iunie 2020.

Pentru a decide astfel, instanța de apel, a invocat că, prima instanță corect a stabilit raportul juridic dedus judecății, circumstanțele importante pentru justa soluționare a cauzei fiind stabilite și elucidate pe deplin, iar probelor prezentate li s-a dat o apreciere completă, obiectivă și sub toate aspectele, și în acest sens, hotărârea este una legală și întemeiată, adoptată cu respectarea drepturilor și intereselor legale a participanților la proces.

Potrivit art.512 alin.(1) Cod civil (în redacția de până la 01 martie 2019), în virtutea raportului obligațional, creditorul este în drept să pretindă de la debitor

executarea unei prestații, iar debitorul este ținut să o execute. Prestația poate constă în a da, a face sau a nu face.

Conform art. 514 Cod civil (în redacția de până la 01 martie 2019), obligațiile se nasc din contract, fapt ilicit (delict) și din orice alt act sau fapt susceptibil de a le produce în condițiile legii.

Art. 666 alin. (1) Cod civil (în redacția de până la 01 martie 2019) stabilește că, contractul este acordul de voință realizat între două sau mai multe persoane prin care se stabilesc, se modifică sau se sting raporturi juridice.

Potrivit art. 911 alin. (1) Cod civil (în redacția de până la 01 martie 2019), arenda este contractul încheiat între o parte – proprietar, uzufructuar sau un alt posesor legal de terenuri și de alte bunuri agricole (arendator) – și altă parte (arendaș) cu privire la exploatarea acestora pe o durată determinată și la un preț stabilit de părți.

Din suportul probator instanța de apel a reținut că, prin contractul de arendă a terenurilor din 10 iulie 2016 înregistrat la Primăria s.Vorniceni, r-nul Strășeni, Miron Victor a transmis în arendă SRL „Agroexp-Grup” terenurile cu nr.cadastrale XXXXX; XXXXX; XXXXX; XXXXX; XXXXX, pe un termen de 25 ani, începând cu data de 10 iulie 2016 până în 10 iulie 2041.

Potrivit art. 572 alin.(1) Cod civil (în redacția de până la 01 martie 2019), temeiul executării rezidă în existența unei obligații. (2) Obligația trebuie executată în modul corespunzător, cu bună-credință, la locul și în momentul stabilit.

Art. 916 alin. (1) Cod civil (în redacția de până la 01 martie 2019), prevede că, plata arendei se face în natură, în bani sau în natură și în bani, potrivit acordului dintre părți, și se execută în termenul și în locul stabilit în contract. Alin. (3) stipulează că, arenda în natură se stabilește într-o cantitate determinată de produse sau într-un procent din producție. Produsele cu care se plătește arenda se stabilesc de părți în funcție de specificul activității agricole și de zonă. Alin. (4) prevede că termenele și locul de plată în natură a arendei se stabilesc de părți, în funcție de felul produselor și de specificul obținerii lor.

Astfel, instanța de apel a constatat că, reieșind din contractul de arendă a terenurilor încheiat între părți din 10 iulie 2016 înregistrat la Primăria s.Vorniceni, r-nul Strășeni, între părți au apărut obligații corelative în ceea ce privește modalitatea de plată a arendei.

Potrivit prevederilor pct.3 din contract, pentru exploatarea terenurilor arendate, arendașul achită o plată anuală stabilită în natură, în mărime de 255 kg de grâu care va fi achitată în formă naturală de la depozitul arendașului la prețul de piață la momentul achitării, sau echivalentul sumei totale în alte produse cerealiere, dar nu mai târziu de 31 decembrie a fiecărui an; iar potrivit pct.4, arendatorul este obligat în termen de până la 31 decembrie să preia producția agricolă”.

Tot aici, instanța de apel a reținut că, părțile au convenit de comun acord atât asupra modalității de plată a arendei, a termenului de plată, cât și a locului de plată, arendașul fiind obligat, la cererea arendatorului, să predea anual, până la data de 31 decembrie, 250 kg de grâu din depozitul său.

Potrivit art. 39 alin.(2) din Legea privind modernizarea Codului civil și modificarea unor acte legislative, în cazul în care un act normativ, indiferent de momentul adoptării sale, face referință la rezilierea sau denunțarea unui contract, se consideră că referința este la rezoluțiunea raportului contractual.

Conform art. 915 Cod civil, rezoluțiunea pentru neexecutare are loc atunci când se întemeiază pe prevederile art. art.916, 917, 918 sau 919, precum și atunci când se întemeiază pe un alt caz de neexecutare a obligației contractuale pentru care legea sau contractul acordă creditorului dreptul la rezoluțiune.

Potrivit art. 916 Cod civil, 1) Creditorul are dreptul să ceară rezoluțiunea contractului dacă are loc neexecutarea esențială de către debitor a obligației contractuale. (2) Neexecutarea obligației contractuale este esențială în unul dintre următoarele cazuri: a) ea privează în mod substanțial creditorul de ceea ce se putea aștepta în baza contractului, în raport cu întregul raport contractual sau tranșa supusă rezoluțiunii, cu excepția cazului în care la momentul încheierii contractului debitorul nu a prevăzut și nici nu putea să prevadă în mod rezonabil acel rezultat; b) executarea întocmai a obligației ține de esența contractului; c) ea este intenționată sau din culpă gravă; d) dă creditorului motiv să creadă că nu poate conta pe executarea din partea debitorului în viitor.

Potrivit acțiunii depuse, apelantul Miron Victor a solicitat rezoluțiunea contractului de arendă a terenurilor din 10 iulie 2016 înregistrat la Primăria s.Vorniceni, r-nul Strășeni, invocând două temeuri: 1) defrișarea într-un mod samavolnic de către pârâtă, a viței-de-vie de sort "Sauvignon" de pe terenul cu numărul cadastral XXXXX și plantarea în loc a pomilor de pruni; 2) pârâta nu a achitat plata arendei terenurilor agricole.

Astfel, instanța de apel, a considerat justă concluzia instanței de fond potrivit căreia, primul temei invocat de apelant este neîntemeiat, or, conform pct.10 lit.d) din contractul de arendă, părțile au convenit că, arendașul are dreptul să defrișeze livada sau vița de vie bătrână și cea care nu aduce venit arendașului, astfel, defrișarea de către arendaș a viței-de-vie reprezintă o exercitare deplină a drepturilor contractuale în vederea creșterii productivității plantațiilor agricole și propriilor venituri, fapt ce corespunde total cu condițiile negociate de părți, prin contractul de arendă.

Instanța de apel a constatat că, cât privește cel de al doilea temei invocat de apelant, în vederea rezoluțiunii contractului, că apelantul nu și-a exercitat deplin obligațiile asumate prin contract, or, în conformitate cu pct. 6 și 7 din contractul de arendă a terenurilor din 10 iulie 2016 înregistrat la Primăria s.Vorniceni r-l. Strășeni, anume apelantul - arendator era obligat să preia producția de la depozitul arendașului anual până la 31 decembrie, ceea ce nu a fost făcut, or, la actele cauzei lipsesc probe care ar confirma refuzul intimatei de a-i elibera producția în contul plății pentru arenda terenurilor.

Pentru a decide astfel instanța de apel a invocat că, din probele administrate la dosar, în coroborare cu prevederile legislației în vigoare la momentul încheierii contractului de arendă a cărui rezoluțiune se solicită prin cererea de chemare în judecată, și potrivit clauzelor contractuale, apelantul nu a demonstrat neexecutarea esențială a obligațiilor asumate în baza contractului menționat supra, care ar putea fi imputabilă intimatei SRL „Agroexp-Grup”, nefiind prezentată nici o probă pertinentă care ar dovedi că s-ar fi adresat intimatei cu solicitarea de a-i fi transmisă plata în natură pentru arendă, iar ultima ar fi refuzat.

De asemenea, instanța de apel a reținut că, notificările anexate la actele cauzei, expediate în adresa intimatei SRL „Agroexp-Grup” Colegiul le apreciază critic, or, din conținutul notificărilor menționate reiese că fie s-a solicitat rezilierea

contractului, fie achitarea plății, deși apelantul cunoștea cu certitudine că, urmează să se prezinte și să preia marfa de la depozit, or, un alt loc unde ar urma intimata să livreze producția nu s-a indicat, motiv pentru care, instanța de fond just a concluzionat că, chiar dacă somațiile au fost recepționate, intimată a fost în imposibilitate să execute obligația de plată a arendei în natură, într-un alt mod, decât cel prevăzut în contract, iar apelantul nu s-a prezentat la depozit pentru a ridica plata pentru arendă, în conformitate cu prevederile contractului de arendă.

Totodată instanța de apel a reținut că, o notificare este expediată de cet. Cioară Sergiu (f.d.13), nefiind anexate împuternicirile acestuia, o altă notificare nu este semnată (f.d.14), lipsind și dovada recepționării de către intimată a acesteia, a treia notificare fiind expediată de avocatul I.Filip, la fel lipsind dovada recepționării acesteia de către intimată.

Nu în ultimul rând instanța de apel a notat că, notificările menționate nu confirmă neîndeplinirea clauzelor contractuale de către intimată.

Instanța de apel a mai menționat, că în cadrul ședinței de judecată a instanței de apel, reprezentantul intimatei SRL „Agroexp-Grup”, a menționat că apelantului nu i s-a refuzat în eliberarea cantității de grâu, ce i se cuvine în conformitate cu contractul de arendă a cărui rezoluțiune se solicită, însă apelantul nu s-a prezentat să o ridice, iar intimata a fost și este dispusă și în prezent să i-o elibereze.

Instanța de apel a relevat că, apelantul nu a prezentat argumente verosimile și admisibile în combaterea soluției adoptate de prima instanță. Or, argumentele apelului se combat prin constatările faptice descrise mai sus, raportate la prevederile legale incidente speței.

În virtutea acestui fapt, instanța de apel a concluzionat că, prima instanță a examinat cauza în coroborare cu prevederile legislației în vigoare, desfășurând examinarea litigiului pe principiul contradictorialității și egalității părților în drepturile procedurale, organizând procesul astfel încât părțile au avut posibilitatea de a-și formula, argumenta și dovedi poziția în proces, de a alege modalitățile și mijloacele susținerii ei de sine stătător și independent de instanță, de alte organe și persoane, de a-și expune opinia asupra oricărei probleme de fapt și de drept care are legătură cu cauza dedusă judecării și de a-și expune punctul său de vedere asupra inițiativelor instanței, totodată păstrându-și imparțialitatea și obiectivitatea, creând condiții pentru exercitarea drepturilor participanților la proces, pentru cercetarea obiectivă a circumstanțelor reale ale cauzei.

La 16 februarie 2021, prin intermediul oficiului poștal, Miron Victor, reprezentat de avocatul Hedeș Daniela a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

În motivarea recursului înaintat de Miron Victor, reprezentat de avocatul Hedeș Daniela, s-a indicat că soluția instanței de apel în sensul adoptat rezultată din interpretarea greșită a prevederilor legale ce guvernează raportul juridic litigios și circumstanțele probatorii ale dosarului.

A relatat că, decizia Curții de Apel Chișinău din 03 noiembrie 2020 nu cuprinde motivele corespunzătoare care să sprijine soluția sa cu privire la menținerea hotărârii Judecătorei Strășeni, sediul Central din 18.06.2020. Pornind de la aceste aspecte, se remarcă că partea motivată a deciziei instanței de apel nu

întrunește cerințele procedurale prevăzute de legislația al RM, pentru că nu arată, în concret, memoriul care a format convingerea instanței și care a condus la soluția emisă, or alegația precum că în cadrul ședinței reprezentantul companiei pârâte a menționat că apelantului nu i s-a refuzat în eliberarea cantității de grâu, ce i se cuvine în conformitate cu contractul de arendă a cărui rezoluțiune se solicită, însă apelantul nu s-a prezentat să o ridice, iar intimata a fost și este dispusă și în prezent să i-o elibereze nu are nici-un suport juridic. Cel puțin o somație din partea pârâtei lipsește, care ar adeveri faptul că aceasta l-a somat pe reclamant să vină să-și ridice producția.

A relatat că, prin prisma art. 117 alin. (1) CPC al RM ”Probe în cauze civile sunt elementele de fapt, dobândite în modul prevăzut de lege, care servesc la constatarea circumstanțelor ce justifică pretențiile și obiecțiile părților, precum și altor circumstanțe importante pentru justa soluționare a cauzei”. Este un aspect care contravine plenitudinii logice a normelor de drept și anume atâta timp cât instanței nu i-a fost prezentat un document care să confirme faptul că partea pârâtă a somat reclamantul Miron Victor să se prezinte la depozitul Companiei să ridice produsul, căci în cadrul ședinței de judecată, reprezentantul pârâtei a menționat că Miron Victor nu a venit la depozit să-și ridice marfa.

A susținut că, instanța de judecată nu dispune de un temei legal în vederea respingerii acțiunii depuse de Miron Victor și admiterii poziției neprobate, pur declarative a părții pârâte și nu poate soluționa pricina dedusă judecării numai pe baza afirmațiilor intimatului. Acestea trebuie să aibă fundament juridic și să-și dovedească pretențiile prin probele prezentate, pentru ca aceasta să - și facă pe deplin convingerea asupra prezentului litigiu.

A susținut că, instanța de apel nu a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei așa cum trebuie să o facă respectând dispozițiile art. 130 din Codul de procedură civilă, nu a dat probelor administrate pe caz o apreciere legală din punct de vedere a pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, a tuturor probelor în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Recurentul a invocat că, instanța de apel nu s-a expus asupra tuturor motivelor și probelor pe care le-am indicat în cererea de apel, astfel nerespectând prevederile art.373 alin.(5) din Codul de procedură civilă, „instanța de apel este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel”.

A solicitat admiterea cererii de recurs și casarea decizie Curții de Apel Chișinău din data de 03 noiembrie 2020 și hotărârea Judecătorei Strășeni 18 iunie 2020, pronunțând în acest sens o nouă hotărâre prin care cererea de chemare în judecată depusă de Miron Victor către SRL „Agroexp-Grup”cu privire la rezoluțiunea contractului de arendă a terenurilor, încasarea sumei și compensarea cheltuielilor de judecată, să fie admisă integral.

Prin notificarea din 01 martie 2021, Curtea Supremă de Justiție în conformitate cu art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, a expediat copia recursului declarat în adresa intimatului SRL „Agroexp-Grup”(f.d.179), și a fost recepționată de către intimatul SRL „Agroexp-Grup”, la 09 martie 2021, conform avizului de recepție nr. DS8001233536AS. (f.d.180)

Până la data examinării admisibilității recursului SRL „Agroexp-Grup” nu a depus referință prin care să-și exprime opinia referitor la recursul declarat.

Conform art.434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că Curtea de Apel Chișinău a pronunțat dispozitivul deciziei la 03 noiembrie 2020 și a fost expediată copia deciziei participanților la proces, prin intermediul adresei electronice victormiron@ymail.com și croitor_daniela@yahoo.com, la 17 decembrie 2020 (f.d.164).

Prin urmare, cererea de recurs declarată la 16 februarie 2021, se consideră depusă în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art.439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art.432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Dat fiind faptul că temeiurile de declarare a recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII al din Codul de procedură civilă, sunt strict delimitate de art. 432, Completul reține că, reieșind din prevederile art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelei/acelor încălcări esențiale și/sau a acelor circumstanțe ce indică la aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, și care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În speță, însă criticile invocate de recurent nu pot duce la admisibilitatea recursului, or, acestea nu pot fi reținute prin prisma art. 432 din Codul de procedură civilă, în condițiile în care se insistă în mod exclusiv asupra reaprecierii circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de apel.

În acest context este de menționat faptul că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Acest fapt denotă caracterul declarativ al recursului, fiind lipsit de esență, care evidențiază simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanța de apel, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului, având în vedere faptul că, rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Abordarea recurentului, în speță, însă evidențiază în mod clar dezacordul acestuia cu soluția dată de instanța de apel, iar argumentele recursului nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor care ar impune declararea acestuia ca fiind admisibil.

Prin prisma jurisprudenței CEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsătură distinctivă care nu este evidențiată în cererea de recurs declarată de Miron Victor, reprezentat de avocatul Hedeș Daniela.

Astfel, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată lipsa temeiurilor care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, -

d i s p u n e :

Recursul declarat de Miron Victor, reprezentat de avocatul Hedeș Daniela împotriva deciziei din 3 noiembrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

Judecătorii

Galina Stratulat

Iurie Bejenaru